

[Aksel Møller.]

mere på fremgangsmåden end på den situation, der opstod ved denne ophævelse. Lad mig for mit vedkommende gøre opmærksom på, at jeg anser Kiel-erklæringens ophævelse for at være en omstændighed, som Danmark i høj grad har anledning til at være opmærksom på. Det er efter min mening en naturlig og rimelig ting for Danmark også at have det frisiske mindretals interesser i tankerne. Når friserne dog var omfattet af Kiel-erklæringen, må det absolut betegnes som en svækkelse af mindretalspolitikken og mindretals synspunkterne, at de nu er gledet ud.

Den højtærede statsminister tilgiver mig da forhåbentlig, at jeg har rørt ved denne sag og givet ham lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger, og jeg håber, det må forme sig sådan, at den højtærede statsminister på rette sted kan varetage de synspunkter, som jeg på mit partis vegne har bedt ham have opmærksomheden henvendt på.

Der var også i statsministerens ord om mine bemærkninger vedrørende Færøpolitikken noget, der kunne tyde på en vis irritation over, at oppositionen i det hele taget blandede sig i dette forhold; det var jo en regerings fulde ret at sende en hvilken som helst minister hvor som helst hen i riget og når som helst. Jeg bestrider ikke, at det er regeringens ret, men det er lige så fuldt oppositionens ret at spørge, hvad han skulle der, al den stund det er et dansk rigsansliggende, han er sendt ud for at varetage; og en belysning af, hvad dette anliggende egentlig var, lykkedes det os ikke at få i det svar, den højtærede statsminister gav i dag.

Jeg tror, det hele bunder i, at den høje regering ikke har støttet det færøske landsstyre så kraftigt, som regeringen kunne have gjort, om den havde gennemført det retsopgør, som var en naturlig følge af april månedens begivenheder i Klaksvig, hurtigt og uden forhalelse. Den højtærede justitsminister ryster på hovedet. Den højtærede justitsminister har engang forklaret offentligheden, at det, det drejede sig om, var, at man havde måttet trække dette retsopgør i langdrag af hensyn til bankaffæren på Færøerne. Den højtærede statsminister fortalte os i dag, at man havde ikke trukket

det i langdrag, det var gået fuldstændig normalt.

Det er en af de situationer, der naturligvis kan opstå for en regering, at man ikke er rigtig klar over, hvilken forklaring der er den rigtige. Jeg for mit vedkommende er ængstelig for justitsministerens forklaring, for hvis det er tilfældet, at man har trukket dette retsopgør i langdrag af hensyn til bankaffæren, har man efter min mening ført en politik, som åbnede risikoen for, at det, der skete sidst i Klaksvig, kunne finde sted. Jeg er heller ikke tilfreds med den højtærede statsministers forklaring, for efter min opfattelse er der intet i dansk retsplejelovgivning, der ville have forhindret en ekstraordinær hurtig gennemførelse af disse sager, som urolighederne gav anledning til. Jeg beklager, at regeringens Færøpolitik har fået det uheldige udfald, den har.

Når det er vanskeligt i dag at komme i gang med en indgående drøftelse med den højtærede statsminister af den situation, landets affærer befinder sig i, skyldes det ikke blot, at man manglede svar på mange og betydningsfulde spørgsmål, men det skyldes nu også, at man nærmest fik det indtryk, at den højtærede statsminister var så veltilfreds med hele udviklingen, med alt, hvad den havde ført til, med de resultater, han kunne opvise, at vore råd egentlig måtte føles ganske overflødige, egentlig nærmest til ulejlighed, for alt er jo tilsyneladende lykkedes for denne regering. Det gør det lidt vanskeligere; vi er så nødt til at svare os selv, hvor der ingen svar foreligger, og der foreligger intet svar på, hvad der er regeringens politik imod den inflation, vi står i; der foreligger ingen tilkendegivelse af, på hvilken måde den agter at prøve på at samle et flertal her i tinget om et arbejde imod denne inflation. Det kan da vel ikke være meningen, at tavsheden skal forstås på den måde, at den ingenting vil gøre.

Det er klart, at således som rentepolitikken udvikler sig i landet, eller, hvad der er det samme, således som obligationsmarkedet udvikler sig i landet, kan regeringen da ikke bare sidde med hænderne i skødet; den må da foreslå en politik, og denne politik må dog have en linie — der må da være et mål og en serie klart bestemte midler til at nå dette mål. I stedet for forsvarer regeringen